Gaasi müügihind alates 1922. a. oli kr. 6— 1000 kantjala eest. Alates 1. IV 1929. a. arvatakse järgmise tariifi järgi:

Kui gaasitarvitus on kuus				1— 250	m³,	siis	21	senti kantm.
„	„	„	„	251— 500	„	„	20	„ „
„	„	„	„	501—2000	„	„	19	„ „
„	„	„	„	üle 2000	„	„	18	„ „

VEEVÄRK.

Tartu linna vesivarustise küsimus on püsinud umbes 70 aasta jooksul vahet pidamata päevakorras. Arhiivis leidub trükitöid sel alal 1861. a. alates. Küsimust on käsitelnud end. ülikooli arhitekt Guleke, ins. Gleitsmann Dresdenist, prof. Doss, Jensch, Glasenapp ja ins. Calt Riiast, dr. Eigenbrodt, dr. Kozeny ja teised. Eriteadlaste arvamised keerlesid selle ümber, kust võtta vett, kusjuures avaldati palju huvitavaid ning teoreetiliselt õigustatud arvamusi, kuid ei jõutud asjale elu sisse puhuda. Alles viimasel ajal asuti seisukohale, et küsimust tuleb arutada lähtudes praktilisist kaalutlusist. Ei ole vaja otsida veeallikaid, mis annaks küllalt vett Tartu elanikkonnale ka kauges tulevikus, vaid tuleks püüda ehitada esialgu võimalikult väike süsteem, mida laiendada järk-järgult.

Veevärgi kava telliti dr. ins. E. Leppik'ult, kellega sõlmiti vastav leping 27. okt. 1926.

Dr. ins. E. Leppik'u poolt valmistatud, linna eriteadlaste, veevärgikomisjoni, linnavalitsuse ja linnavolikogu poolt vastuvõetud kava põhjal otsustati ehitatav veevärk rajada Meltsiallikaile järgmisil põhjusil:

1. Mida lähem veevõtmise koht varustatavale piirkonnale, seda väiksemad on ehitus- ja ekspluatatsiooni-kulud.

2. Meltsi põhjavoolu vesi on keemiliselt ja bakterioloogiliselt puhas: 1900. a. saadik on mitmel korral tehtud vee analüüsi, kusjuures 50 kantsent. *bact. cole* kunagi ei leitud, kuna jõest ja üksikuist kaevudest võetud vesi sisaldab igas üksikus kant-sentimeetris *bact. cole*. Vee karedus on küll veidi suurem, kuid seegi karedus pole liiga suur, kuna tihti tarvitatakse palju karedamat vett (Saksamaal, Schwäbisch-Halles näit. on vesi 105 saksa kraadi kare).

3. Meltsi põhjavee vool on küllalt tugev, et linna elanikke varustada veega. Endise aja mõõtmised ja pumpamised ning kevadest 1927. a. saadik tehtud igapäevased vaatlused näitavad, et Meltsitiiki suubuvad allikad suruvad pinnale vähemalt 38,5 *l* vett sekundis, kuna täpselt kindlaks tegemata, aga vähemalt sama suur hulk voolab edasi maa all. Kogemused linnade veevärkide ehitamise ja kasustamise alal näitavad, et keskmise suurusega Põhja-Euroopa linnades tarvitatakse vett keskmiselt mitte üle 60 liitri päevas inimese kohta. Seega saaks Meltsitiigi piirkonnas vabalt pinnale tõusva veega rahuldada $38{,}5 \times 60 \times 60 \times 24 = 55.440$ inimest. Sügavamaist kihtidest pumbates võiks aga vett saada märksa suuremal hulgal.

Linna vesivarustise projekt on koostatud nõnda, et ta 24 tunni jooksul annaks 4 milj. *l* vett.

Tartu I, lk. 196